

conferència de joan peiró al teatre principal

El dissabte dia 28 va tenir lloc al Teatre Principal la conferència del que fou durant llargs temps el director del diari obrer *Solidaridad Obrera* En Joan Peiró.

Presentat per la Junta Directiva del «Sindicat Unic de Treballadors d'Oficis Varis» de Figueres, En Peiró començà el seu parlament mostrant la satisfacció que tenia de poder descapdellar el tema sol·licitat pels seus companys obrers de Figueres.

Peiró diu, molt agraït per poder parlar per primera vegada a aquest públic, m'expressaré amb tota sinceritat ja que sóc enemic dels subterfugis preliminars i més en aquests moments que cal aprofitar intensament els instants i versaré sobre el tema: Confederació Nacional del Treball, què és, què pensa i què es proposa.

No m'ha sorprès que encara hom tingui de parlar als obrers de Figueres, com s'hauria de fer amb altres poblacions catalanes d'importància, del que significa el seu millor organisme de defensa, puix que en la seu del Sindicalisme, Barcelona, encara hi han obrers que desconeixen gairebé el que significa la Confederació Nacional del Treball.

Contra les versions que s'han fet a l'entorn de la finalitat del Sindicat he de dir, que aquests estaments obrers no pertanyen únicament aquells beneficis materials d'una pesseta més de jornal i una hora menys de treball. Les aspiracions dels Sindicats són d'una finalitat molt més elevada, capacitar els obrers per fer possible l'adveniment d'una societat més humana i més justa que l'actual.

Declara que la C. N. T. és una agrupació política i per demostrar-ho llegeix els primers articles del seu Reglament, únicament que els homes ocupats en els llocs directius hem comès l'error de dir-nos apolítics sense ésser-ho, solament volíem diferenciar els defensors de la política obrera dels professionals de la política que sempre han estat servidors de la burgesia.

Amb senzills arguments posa en clar l'importància de l'acció directa l'arma més poderosa amb que compta el Sindicalisme organitzat.

Es lamentà de la persecució sistemàtica que han sofert els homes de la C. N. T., doncs en aquests moments de trascendental importància

per l'esdevenidor del poble espanyol, els sindicats es troben mancats de l'ambient necessari per influir, per mitjà de l'acció directa, en els homes ocupats en les tasques del Parlament.

Cita el cas d'un article de la Constitució que dona facultats al govern per suspendre en qualsevol moment les garanties constitucionals, dient que no podent admetre'l la C. N. T. hauria tingut de manifestar-se per la seva comprensió, produint una vaga general per tot Espanya.

El mateix sistema hom hauria pogut emprar per protestar de l'ignominiosa solució donada al problema religiós.

També es refereix al problema agrari, que si uns senyors tingueren anys i anys uns terrenys incults i no productius, no és lògic que ara que es necessiten per treure la misèria i la fam dels pobles, pretenguin ésser indemnitzats per tot el seu valor.

Comenta la crisi que s'apropa al nostre país encara que ha estat el darrer en entrar al concert dels pobles afectats per la crisi mundial, per les causes de la posició neutral en la passada guerra i els fabulosos beneficis obtinguts de la mateixa.

Exposa l'incapacitat de la burgesia espanyola per treure profit d'aquests beneficis, doncs és lamentable no poder veure'ls en lloc.

Una de les mostres que no han sabut treure cap profit d'aquests beneficis és la situació de l'indústria fabril i tèxtil, una de les més importants d'aquest país i la que més increment va pendre en temps de la guerra, ha d'adquirir les seves primeres matèries a l'estranger tenint en terres ibèriques terrenys apropiats pel cultiu del cotó, per exemple Andalusia i Canaries.

Una altra mostra és també la situació de l'indústria del ferro que tot i tenint unes mines de les més productives del món, han d'adquirir el ferro manufacturat en el mercat de Londres.

Com a sindicalistes i anarquistes - diu Peiró - sentim la necessitat de batallar per enderrocar l'actual societat capitalista i damunt de les seves runes bastir-hi una altra societat completament nova. Al mateix temps destruir l'aparell autocràtic de l'Estat i implantar un sistema polític en el qual sigui possible per a tots els

ciutadans disfrutar del màxim de llibertat assolible en tot moment.

Hem de convenir que el moment actual és de capdal importància.

Per un costat l'enigmàtic interrogant de l'horitzó polític, doncs hem de preveure la desfeita dels governamentals socialistes, que mentre voten a la Cambra solucions benèvols amb els seus enemics, els obrers que els encimbellaren als llocs ministerials que ocupen, pateixen fam i misèria.

Per l'altre costat els reaccionaris que no deixen de manifestar-se en cada moment per produir una desfeta violenta.

Aquests fets i la precària situació econòmica que s'apropa al nostre país, puix hom la preveu pitjor que l'actual d'Alemanya, crearan una pertorbació insostenible que obligarà a decidir entre les classes reaccionàries i els obrers, qui deu prendre la responsabilitat del govern del nostre poble.

Dintre breus dies sembla que es decidirà les possibilitats de lluita que presenten els obrers ben organitzats i aleshores tots a la una disposar-nos a propugnar, amb tots els medis que tinguem al nostre abast, per la realització de la revolució social i fer un assaig de comunisme llibertari.

Es mostra ben contrari a la dictadura del proletariat, no pretenem imposar la voluntat d'un partit sobre un poble, com s'ha fet amb altres països, sols pretenem que aquest poble estigui governat pels obrers siguin d'un partit o altre.

Únicament pretenim imposar l'obligació de restar en el seu lloc, ço que farem sense regatejar medis, als directors d'indústria i als obrers intel·lectuals, doncs hem de fer-los-hi entendre que si bé es just que l'obrer manual dongui el seu esforç en profit de la comunitat, amb igualtat de deure es troben els obrers intel·lectuals.

Pregunta si hi ha algú que dient-se republicà no desitja disfrutar del producte íntegre del seu treball, de no ésser foll tothom em contestarà afirmativament, doncs aquesta es la màxima ambició de l'obrer conscient.

Per acabar amics he de dir-vos que en aquest moment històric els obrers amb els seus organismes confederals, per la seva organització vertaderament democràtica i per les seves idealitats bàsiques que satisfan abastament les